

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 8.000

Letna inozemstvo . . . » 13.000

Letna inozemstvo, USA dol. 15

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXIX. - Štev. 32 (1465)

Gorica - četrtek, 11. avgusta 1977 - Trst

Posamezna številka Lir 200

Spreobrnjenje sveta za rešitev sveta

K prazniku Marijinega vnebovzeta 15. avgusta: božji in Marijin Sin krona svojo Mater. Slika je v mozaiku apside bazilike Marije Velike (Marije Snežne) v Rimu

Nekako tiho odhaja mimo nas šestdeseta obletnica (1917-1977), kar je Mati božja v Fatimi po Luciji, Francku in Jacintu sporočila Portugalski in svetu svojo pomoč in rešitev.

Slovesnosti 60-letnice so se pričele letos 13. maja in bodo trajale vse poletje do 13. oktobra (znano je, da so bila vsa glavna prikazovanja leta 1917 vedno vsakega trinajstega v mesecu od maja do oktobra). Letos majnika se je v Fatimi na začetku visoke zgodovinske obletnice zbralo nad 600.000 romarjev, med njimi izredna romarica, sedaj 70-letna s. Lucija, največja živa priča fatimskih dogodkov. Odkar je pred štiridesetimi leti odšla v strog samostan, je letos komaj tretjič obiskala kraje svoje mladosti.

Velik romarski shod v majniku je vodil papeški legat-kardinal, ki je pred ogromno množico bral poslanico Pavla VI., v kateri sv. oče pravi: Ni druge gotove rešitve za širni svet kakor znano Marijino fatimsko naročilo: dnevna molitev rožnega venca, posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu in pravo notranje spreobrnjenje, resnično evangelijsko življenje. Iz Fatime ne odmevajo več samo lurske besede: pokora in molitev, Mati božja v Fatimi sporoča svetu: spreobrnjenje sveta za rešitev sveta.

Tu moramo ob 60. obletnici Fatime priznati, da so edino Portugalci resno vzeli Marijino naročilo in rod za rodom prihajajo v množicah v Fatimo ter pod vodstvom cerkvenega učiteljstva zvesto in načrtno izvršujejo Marijino fatimsko naročilo. Vsi ostali evropski katoliki dobro poznajo to oznanilo, a ga ne vzamejo resno. Prihajajo v Fatimo bolj iz radovednosti, na romarski izlet. Mnogi preponosni, vase zagledani in celo izobraženi katoliki na gledajo na Fatimo z nezaupanjem, češ Lurd ima vsaj nekakšno teološko podlago na dogmi Marijinega brezmadežnega spočetja, Lurd ima svoj čudežni Marijin studenec, česar vsega v Fatimi v tako vidni meri ni.

Na te in podobne ugovore moremo reči le eno: smo v pokoncilskem času, ko se med drugim širi tudi zmotno mnenje, da je o Mariji že vsega dovolj in zadosti, sedaj smo vendar odkrili Kristov evangelij in skoro ne potrebujemo več marijanskih procesij, velike romanje in javne molitve rožnega venca.

Za boljše spoznanje zapišemo, da se je podobno dogajalo v začetku tega stoletja z Lurdom, kakor se tudi danes pred našimi očmi dogaja s Sirakuzami.

Vsi dobro vemo, da Sirakuze niso kakor npr. naše Sv. Višarje ali La Salette; Marijina podoba v Sirakuzah s praviimi človeškimi solzami je potrjeno zgodovinsko dejstvo. Sredi mesta vstaja sedaj veliko Marijino svetišče v podobi keliha; Sicilijanci prihajajo v pravih množicah pred novi milostni Marijin oltar; njihovi dnevni romarski shodi v poletnih mesecih v že dograjeni spodnji cerkvi so vidni znak njihove vernosti, njihovega spoznanja, spreobrnjenja.

Lurd, Fatima, Sirakuze, trije zgodovinski kraji Marijine vidne pomoči svetu v našem času! V Lurdu in Fatimi je Mati božja govorila, naročala za ves svet velike stva-

ri, v Sirakuzah več ne govori, samo joka. V Sirakuze prihajajo že vse stoletje množice turistov na ogled grških izkopanin blizu mesta in premnogi sploh ne iščejo in ne najdejo poti pred Marijino podobo v solzah, češ to je le sentimentalnost, solz pa je tako preveč na svetu. Prevzetni današnji kristjani se izgovarjajo: Lurd je že iz prejšnjega stoletja, Fatima nima teološke podlage, sedaj v Sirakuzah samo še solze, vse to je le obliž, preslabo zdravilo za bolezen sveta, ki ga more rešiti samo Kristus z evangeliem.

Vsak dobro ve, da je Kristus edini rešenik sveta, edino Jezus je pot, resnica in življenje, toda njegova sveta božja mati Marija je mati naše svete Cerkve, je vnebovzeta Kraljica sveta, je že iz turških časov proglašena Pomočnica kristjanov. Vatikanski koncil ni božji materi ničesar vzel, nasprotno, slovesno jo je proglasil za mater katoliške Cerkve. Treba je samo odpirati oči, treba je tudi po koncilu ponižno in vztrajno moliti in tudi danes pogumno stopiti v javno Marijino procesijo, javno izkazati Materi božji čast in zahvalo.

Tu nastane vprašanje, zakaj so ljudje celo ob dognanih, cerkveno potrjenih izrednih dogodkih tako mrzli; zakaj se ob jasnih Marijinih besedah tako nerealno obnašajo in njej, božji Materi ne zaupajo. Zadnji vzrok je zelo globok in je dejansko samo eden: vsak se boji končnega spreobrnjenja, vsak se boji žrtve, odpovedi. Saj sicer marsikaj priznamo, vijemo roke, kaj bo z nami, a s končnim spreobrnjenjem odlašamo, ga kar naprej odklanjamo. Eden za drugim odhajamo kristjani na zadnje romanje, ne da bi prej v zdravih letih k Bogu naobrili pot svojega življenja. Tako ali tako, vedno najdemo izgovore za resnično spreobrnjenje in se ne zavedamo, kako »dolgost življenja našega je kratak«.

Vsi vemo, da so Marijine besede v Lurdu in Fatimi le naročila in prošnje, razumevamo tudi, da so Marijine solze v Sirakuzah le žalost in tožba, premalo pa se zavedamo, da so to prošnje in solze naše nebeske matere Marije, ki pozna vsa človekova bednost, pozna pa tudi mero božjega usmiljenja.

Zato je v Fatimi leta 1917 tako jasno povedala, da se bo celo Rusija spreobrnila, da bo prenehala z brezbožno hudobijo, da bo končno zmagovala Njeno brezmadežno Srce, a le pogojno, če bodo njena materska naročila sprejeta, izvršena.

Leta 1917 je božja Mati Marija v Fatimi govorila, v avgustu 1953 v Sirakuzah tečejo iz Marijine podobe samo še prave človeške solze...

• Katoliški škofje švicarske federacije so se nedavno zbrali v Einsiedelnu ter zavzeli stališče do splava, o katerem bo glasovalo švicarsko ljudstvo na referendumu. »Švica je edina država — pravijo škofje v svoji izjavi —, v kateri ljudstvo samo, ne pa njegovi izvoljeni predstavniki odloča o tako važnem in usodnem vprašanju. Naj bo zato vsak vernik svest si teže odgovornosti, ki si jo z oddajo glasu jemlje nase.«

Uspešen nastop slovenske delegacije pri Andreottiju

»Predsednik vlade je sprejel delegacijo Slovencev dežele Furlanije-Juljske krajine, ki sta jo vodila senatorka Gerbec in deželni svetovalec Stoka. Razpravljali so o vprašanjih, ki zadevajo slovensko manjšino v okviru italijanske ustave. Predsednik je napovedal sestavo posebne komisije, ki naj pripravi ustrezne ukrepe za predložitev parlamentu.«

To je besedilo tiskovnega komunikeja, ki ga je objavilo predsedstvo vlade po obisku slovenskih predstavnikov pri predsedniku vlade Andreottiju v palači Chigi v Rimu v torek 9. avgusta 1977.

Delegacija, ki so jo sestavljali senatorka Jelka Grbec za PCI, deželni svetovalec Slovenske skupnosti Drago Stoka, predstavnik PSI Marko Waltritsch, predsednik SK-GZ Boris Race, predsednik Sveta slovenskih organizacij Damjan Paulin ter predstavnik kulturnih

društev Beneške Slovenije Viljem Černo je v enournem razgovoru prikazala predsedniku Andreottiju zahteve slovenske narodne skupnosti v deželi Furlaniji-Juljski krajini in mu izročila posebno spomenico, v kateri so te zahteve obrazložene. Lahko jih strnemo v naslednje točke:

1. vlada naj v sporazumu s predsedstvi obeh zbornic dá pobudo za ustanovitev posebne komisije, ki naj prouči zakonske osnutke in poglobi vsa vprašanja v zvezi s popolno enakostjo pravic, svobodnega razvoja in globalne zaščite slovenske narodnostne manjšine, ki živi v Furlaniji-Juljski krajini;

2. pri obravnavanju teh vprašanj mora vsekakor biti zagotovljeno aktivno sodelovanje političnih, gospodarskih in kulturnih predstavnikov manjšine;

3. zakon za globalno zaščito in

drugi s tem povezani ukrepi morajo biti odobreni do roka, ki je določen za uresničitev obveznosti iz Osimskega sporazuma, in sicer do 3. oktobra 1978.

Predsednik vlade je v odgovoru na postavljene zahteve pokazal pripravljenost konkretnega pristopa do reševanja vprašanj slovenske manjšine in njene globalne zaščite. Obvezal se je, da bo takoj po počitnicah, v septembru, sestavil posebno komisijo, ki bo ob sodelovanju predstavnikov slovenske manjšine pripravila zakonski osnutek za zaščito slovenske manjšine.

Iz odgovora predsednika vlade in iz izjav članov delegacije lahko sklepamo, da je s tem obiskom narejen velik korak naprej na poti uresničevanja zahtev Slovencev v Italiji in da se bodo končno izvajala določila republiške ustave in Osimskega sporazuma.

Nemočna Evropa po lastni krivdi

Kdor sledi dogajanju zgodovine, ve, da veliki dogodki ne prihajajo nepričakovano. Ljudje prodornega duha jih pravočasno zaznajo, opozarjajo svoje sodobnike na preteče nevarnosti in jim kažejo pot, po kateri je moč se še rešiti. V stari zavezi so te ljudi imenovali preroke.

Preroki nastopajo tudi v naših dneh. Nehvaležno poslanstvo preroka Jeremija so prevzeli sedaj ruski razumniki s pisateljem Solženicinom na čelu. Neprestano opozarjajo svobodni svet, dostikrat na starozavezni način, na nevarnost, ki prihaja iz Moskve. Ta je postala po svojih ozemeljskih osvojitvah novi Bizanc, po svoji prizadevnosti za marksistični materializem pa proticerkev Kristusa, novi Rim. Samomorilsko bi ravnali, če bi glasovom teh novih prerokov ne prisluhnili.

VOJAŠKA VELESILA

Takoj po končani drugi svetovni vojni se je Zahod predal utvarni o trajnem miru in se je začel — tudi na pritisk javnega mnenja — razoroževati. Sovjetska zveza je storila prav nasprotno. Njene voditelje javno mnenje kaj malo zanima. Kot totalitarna država si lahko privoščijo, da živijo njeni podložniki v skromnih razmerah, vsi dohodki gospodarstva pa so usmerjeni v večanje vojaške moči. In da je ironija še večja, ker ima SZ vse sredstva javnega obveščanja v svojih rokah, lahko svoje državljane mirno prepričuje, da uživajo visok življenjski standard.

Medtem pa Sovjetska zveza pridno širi svoj interesni prostor. Povezala se je z nekaterimi arabskimi državami, naprej z Egiptom in Sirijo, sedaj pa podpira Libijo in Irak. To ji daje možnost, da je prisotna v Sredozemskem morju in v Perzijskem zalivu. Vojaška pomoč, ki jo nudi Indiji, ji je omogočila, da njeno ladjevje pluje po Indijskem oceanu. S pomočjo kubanskih vojakov se ji je posrečilo usidراتi se v bivši portugalski koloniji Angola v zahodni Afriki. Sedaj cilja na Etiopijo in izvažajo orožje tja. Rada bi se polastila vhoda v Rdeče morje z južne strani.

POLITIČNA MOČ SOVJETSKE ZVEZE

V resničnih demokracijah se politične stranke vzdržujejo s pri-

spevki članov in s podporami premožnih prijateljev. Zato je njih finančna moč vedno omejena. Vsega tega komunistične stranke v svobodnem svetu ne poznajo. Za njimi stoji velesila s svojim državnim denarjem, zato ni ene komunistične partije, ki bi bila v zadregi glede denarnih sredstev.

Obstaja pa še ena neenakost med demokratičnimi strankami in komunistično partijo in ta je moralnega značaja. Že Lenin je dejal, da zanj »meščanska« morala ne velja nič. Prav tako je poudarjal, da sta laž in nasilje zakoniti sredstvi revolucije. Nasprotniki komunizma pa so vezani na moralna načela in tako niso v stanju, s komunisti postopati z istim orožjem.

Tudi kar se tiče vplivanja na javno mnenje, obstaja velika razlika. Sovjetska zveza ima vse možnosti, da vpliva na mišljenje ljudi v demokratičnem svetu — lep dokaz je nasprotovanje ameriških razumnikov in sredstev obveščanja v ZDA v zvezi z vietnamsko vojno, kjer so se ti krogi postavili na sovjetsko stran —, medtem ko Zahod nima možnosti, da bi vplival na mišljenje sovjetskih državljanov.

Končno je politična moč Sovjetske zveze tudi v izkoriščanju terorizma v svobodnem svetu. Marsikatera taka akcija je del njenih aktivistov, od marsikaterih, čeprav nima njenega pečata, pa zna s spretno usmerjeno propagando skovati svoj dobiček.

USPEH SOVJETSKE ZVEZE: BOJEČNOST ZAHODA

11. jul. je Cerkev obhajala praznik sv. Benedikta, ki ga je papež Pavel VI. proglasil za patrona Evrope. Ob tej priložnosti je večina zahodnoevropskih škofovskih konferenc izdala poslanico pod naslovom »Beseda Evropi«. V njej je med drugim rečeno:

Hočemo Evropo, ki bo celina svobode. Za nas ni mogoč sporazum s totalitarnimi silami, vključno s komunizmom. Odklanjamo vseko misel na »ljudske fronte« in pobijali bomo vsako stremljenje, ki išče sporazumevanja ali zavezništva z marksističnim leninizmom. Boj zoper komunizem, to veliko grožnjo sedanjosti, je ena naših najvažnejših nalog. Smo za sistem politične svobode, za svobodno, odgovorno in socialno čuteče gospodarstvo in za pravni

red, v katerem bodo zaščitene človečanske pravice. Režim, ki se skuša prilagoditi nasilju, za nas ni več zakonit, ker pač ni zmožen braniti zakonitosti.

Prostor svobode se je na svetu zelo zožil. Od 144 držav, ki so članice OZN, jih je morda komaj ducat, ki še zaslužijo demokratično oznako. Moč totalitarizma in barbarstva se širi s strahotno naglico. Pa ne zato, ker da bi bila Sovjetska zveza v bistvu močnejša in bolj razumna kot mi. Rusija dolguje svoje uspehe naši bojazljivosti, naši nemoči, našemu umikanju pred odgovornostjo. Moralni propad Zahoda je vzrok za zmage totalitarizma. Naša sveta dolžnost je, da rešimo pred njim Evropo in poskrbimo, da luč svobode ne bo ugasnila. Če mi tega ne bomo storili, kdo bo potem še ostal, da jo znova prižge?

Nova kriva vera

• Iz Južne Koreje se je razširila po svetu, zlasti po Sev. Ameriki nova kriva vera, katere početnik je Korejec Sun Myung Moon in ki naj bi bila na osnovah krščanstva. Narodni svet krščanskih Cerkva v ZDA je nedavno izjavil, da ta ločina ni krščanska, čeprav uporablja to besedo v svojem nazivu. Moonovi zanikajo, da se lahko vsi ljudje zveličajo. Enim (nebeško usmerjenim) je zagotovljeno zveličanje, drugim (Satanovemu ljudstvu) pa ne. Jezus Kristus je s svojo smrtjo na križu propadel v svojem poslanstvu. Potreben je nov Kristus (mnogi pravijo, da je to sam Moon), ki bo odrešilo delo dokončal. Za moonovce je knjiga Sun Myung Moona »Božja načela« važnejša kot sv. pismo.

• Nekateri evropske božje poti so zelo močno obiskane. Tako je leta 1966 obiskalo Marijino svetišče na Jasni gori pri Čestohovi na Poljskem dva milijona poštenih, Marijino Celje (Mariazell) v Avstriji poldrug milijon ljudi, Altötting na Bavarskem 700.000, Marijino svetišče v Kevelaerju v Porenju ob nizozemski meji pa pol milijona vernikov.

PRIHODNI TEDEN NAŠ LIST NE BO IZŠEL

Kot že dolgo vrsto let naš list tudi letos v tednu po prazniku Marijinega vnebovzeta ne bo izšel. S tem damo možnost svetemu osebu do vsaj kratkih počitnic, ki si jih gotovo zasluži. »Katoliški glas« bo spet redno izšel v četrtek 25. avgusta. Sporočamo tudi, da bo ostala uprava našega lista zaprta od petka 12. avgusta do ponedeljka 22. avgusta vključno.

Notranja lepota božje Matere

6. julija letos je obiskalo Marijino svetišče na Stari gori 90 duhovnikov iz Slovenije, katerim so se pridružili tudi nekateri beneški in gorški duhovniki. Veličasten je bil pogled na 75 somašujočih duhovnikov, ki so se po opravljeni sveti daritvi tudi slikali na stopnišču pred cerkvijo

Bogoslovni strokovnjaki pišejo, da je povzetek vseh pobožnosti do Marije češčenje njenega brezmadežnega Srca. Sv. Janez Vianney je rekel, da je iz tega Srca že toliko prejel, da bi že davno moralo biti izčrpano, če bi ne bilo neizčrpano.

Češčenje Marijinega Srca se je v Cerkvi razvijalo vzporedno s češčenjem Jezusovega Srca. Njuni začetki segajo v 12. krščansko stoletje. Zavzet pospeševatelj liturgičnega češčenja presvetih Src je bil v 17. stoletju prenovitelj verskega življenja v Franciji sv. Janez Eudes. Novo pobudo za češčenje Marijinega Srca je dalo zasebno razodetje v Fatimi leta 1917. Papež Pij XII. je leta 1942 ves svet posvetil Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Jugoslovanski škofje so svoje škofije posvetili temu Srcu pred tako imenovano Lukovo Marijino podobo v cerkvi Marije Velike v Rimu med zadnjim koncilom.

Kakor pri češčenju presvetega Jezusovega Srca častimo Jezusovo notranje življenje, predvsem njegovo ljubezen do nas, podobno pri češčenju Marijinega Srca ne častimo le njenega telesnega srca, temveč njeno notranje življenje, predvsem njeno ljubezen do Boga in do ljudi in njeno krepostno življenje.

Tako uporabljamo besedo srce sveto pismo in tudi naša vsakdanja govorica. Tako, ko govorimo npr. o čistem, plemenitem ali materinem srcu, mislimo na človekovo notranjost, iz katere izvirajo vidna znamenja in zunanja dejanja. Telesno srce je sicer nevidno, pa najvažnejši notranji organ, ono ohranja vse telesno življenje.

Podobno je z našim duhovnim življenjem. Vsa naša zunanja dejanja izhajajo iz naše notranjosti, iz življenja duše. Iz »srca« prihajajo naše še tako tihe misli, sodbe, mišljenje, prepričanje, dejanja razuma in volje in tudi vzgibi čustev. Častiti Marijino Srce se torej pravi, občudovati in častiti in premišljevati Marijino notranje, duhovno življenje z vsemi njegovimi krepostmi, ki so vodile Marijina zunanja dejanja.

POLNA MILOSTI IN KREPOSTI

Posamezne Marijine kreposti so dokaj jasno omenjene v evangeliju. Po svetem pismu jih našteva tudi papežovo pismo o Marijinem češčenju. Marija se je v junaški meri odlikovala v vseh krepostih, v veri, upanju in ljubezni ter vseh npravnih krepostih. Pri angelovem oznanjenju se kaže njena razumnost, ponižnost, čistost in pobožnost, vera in predanost božji volji. Pri obiskovanju je pokazala veliko ljubezen do bližnjega, požrtvovalnost in, ko je zapela svojo pesem Magnificat, hvaležnost in poveličevanje Boga; ob Kristusovem rojstvu potrpežljivost in skromnost, zadovoljstvo z malim in zvesto spolnjevanje materinskih dolžnosti. Pri darovanju v templju je pokazala pokorščino božji postavi, pripravljenost za odpoved in žrtve. Na begu v Egipt se je znova pokazala njena brezpogojna pokorščina božjemu povelju, vdanost v božjo voljo in popolno zaupanje v božjo previdnost. Na ženitnini v Kani je pokazala ljubezen, skrbnost za druge, dobroto in ponižnost. Na Kalvariji je srčno stala poleg Jezusovega križa in v ljubezni do Očeta in do ljudi Jezusa darovala. Ko so apostoli pričakovali Sv. Duha, je bila z njimi v molitvi združena. Vse življenje jo je odlikovala deviška čistost in zvesta zakonska ljubezen do moža sv. Jožefa.

Vse te Marijine kreposti so izvirale iz njene žive, neomajne vere, globoko zakoreninjenega upanja in njene plamteče ljubezni do Boga. Vse te kreposti so bile ne le izreden božji dar, temveč tudi njeno za-

služje, združeno z mnogimi žrtvami in trpljenjem. Pod križem je stala kraljica mučencev. Zaradi njene izredne svetosti jo pa po pravici nazivamo kraljico vseh svetnikov.

To notranjo Marijino lepoto radi ponazarjamo s podobami Marijinega Srca. Te predstavljajo na njenih prsih vidno njeno telesno srce, okrašeno z različnimi simboli. Iz srca se dvigajo ognjeni plameni, ki pomenijo Marijino vročo ljubezen do Boga in do ljudi. Srce prebada meč, ki spominja na veliko Marijino trpljenje, ki ga je prestala pod križem svojega sina Jezusa, kjer se je spolnila preroška napoved starčka Simeona. Srce ovija končno venec belih rož, ki ponazarjajo Marijino brezmadežno čistost in druge njene kreposti.

KAKO MARIJO ČASTIMO

Marijino brezmadežno Srce častimo s tem, da se mu posvetimo. O tem je zapisal papež Pij XII.: »Posvečenje Materi božji je popolna podreitev samega sebe za vse življenje in za večnost in to ne le čustvenega značaja, temveč učinkovito darovanje.« Drugič častimo Marijino Srce s tem, da zadoščujemo temu z grehi žaljenemu Srcu. To oboje opravljamo na prve sobote v mesecu.

Pavel VI. piše v pismu o Marijinem češčenju: »Pobožnost do preblazene Device Marije je v Cerkvi bistveni del krščanskega bogoslužja. Češčenje Device Marije, ki je podrejeno češčenju božjega Zveličarja in z njim povezano, ima veliko dušno-pastirsko učinkovitost in vsebuje moč za prenovitev krščanskega življenja. Marija, ki je popolnoma prosta vsakega greha, navaja svoje otroke, naj z odločno voljo premagujejo greh. Ta osvoboditev od zla in sužnosti greha je nujen pogoj za sleherne preнове krščanskega življenja.« Ko se torej prizadevamo za prenovu Cerkve med nami, moramo Marijo vse bolj častiti in se zato predvsem varovati greha.

Pobožnost do svoje nebeske matere pokazimo letos, ko obhajamo 70-letnico kronanja njene podobe na Brezjah, tudi s tem, da radi romamo na Marijina božja pota in tam prejmemo zakramente. Marija nas mora voditi k Jezusu.

K zares krščanskemu življenju, zlasti k večji pobožnosti naj nas končno spodbuja prepričanje cerkvenih pisateljev in učiteljev, da je češčenje Matere božje znamenje izvoljenih. Tako učijo tudi papeži. Pij XII. je zapisal: »Češčenje deviške božje Porodnice je po trditvi svetih mož znamenje božje izvolitve.« Isti papež in za njim Janez XXIII. sta preroško trdila, da je naša doba cerkvene zgodovine Marijina doba. Zato ne zanemarimo nikoli milosti, ki nam jo božja previdnost v teh časih nudi.

(Iz pastirskega pisma ljubljanskega nadškofa dr. J. Pogačnika, 3. del).

★

● V zadnjih 40 letih (od 1930 do 1970) naj bi se bila Marija prikazala kar 310 krat in to v 30 različnih deželah. Prvenstvo ima Italija z 71 »prikazanj«. Sledi Francija s 26, Nemčija z 19, Belgija s 17, Španija 9, ZDA 8, Kanada 6, Brazilija, Irska, Poljska in Svica vsaka s štirimi, Nizozemska in Češkoslovaška vsaka po tri, po dve prikazanja so zabeležili v Angliji, Avstriji, Grčiji, Madžarski, Litvi, Luksemburgu, na Portugalskem, na Filipinih ter v Romuniji, z enim pa se ponajša v Alžiriji, na Kitajskem (Sanghaj), v Egiptu, Libanonu, Mehiki, Palestini, Jugoslaviji in Ukrajini. Od teh 210 »prikazanj« je Cerkev izrekla ugodno sodbo le o štirih, med njimi o jokojoči Mariji v Sirakuzi na Siciliji.

365 dni Andreottijeve vlade

PROGRAMSKI SPORAZUM ALI ZGODOVINSKI KOMPROMIS?

Danes, četrtek 11. avgusta poteka točno eno leto, odkar je italijanski parlament, ki je izšel iz volitev 20. junija 1976, omogočil sestavo enobavne krščanskodemokratske vlade z ministrskim predsednikom Andreottijem na čelu. Rekli smo, omogočil in ne izglasoval zaupnico, kot je bilo pri vseh dosedanjih povojnih vladah.

Kot znano, Krščanska demokracija sama ne razpolaga z večino poslancev, vse druge stranke, ki so v zadnjih letih sodelovale v vladah, pa niso hotele v koalicijsko s KD, s komunisti in z mislovci pa KD noče koalicijske. Tako je bila KD prisiljena sestaviti vlado, ki nima kvalificirane večine v parlamentu. Da se je ustanovila in nato mogla živeti, si je morala zagotoviti vzdržanje strank ustavnega loka, vključno komunistov. To je bil edini izhod iz položaja, ki so ga ustvarili volivni rezultati, ali pa razpis ponovnih volitev, česar pa večina strank odločno ni marala, še najmanj komunisti in socialisti.

Tako se je Andreottijeva manjšinska vlada pred letom dni predstavila parlamentu in dosegla svojevrstno zaupnico, ki sloni na vzdržanju strank ustavnega loka. Kljub pomanjkanju parlamentarne večine

je izpeljala marsikatero pobudo zlasti na področju zdravljenja gospodarskih razmer ter na področju mednarodnih odnosov (med drugim je dosegla ratifikacijo Osimskega sporazuma med Italijo in Jugoslavijo) ter dosegla leto dni življenja, kar lažni sploh ni bilo pričakovati. S tem je res presenetila marsikatero politične kroge in zunanje opazovalce.

Ugledni angleški list »Economist« je to odkrito povedal, ko se je v posebnem članku o dvanajstih mesecih delovanja Andreottijeve vlade zapisal, da se je ta obdržala na krmilu več časa kot devet vlad od trinajstih v zadnjih desetih letih. List ne štedi s pohvalami ministrskemu predsedniku Andreottiju, ki je znal spretno izkoristiti položaj komunistov in od njih doseči podporo nujnostnim ukrepom za ozdravitev gospodarstva. Tako je uspel obdržati nadzorstvo nad ponorelim gospodarstvom na eni in nad italijanskimi komunisti na drugi strani.

POGLED NAPREJ

Kot že omenjeno, je razmerje in razporeditev političnih sil v Italiji trenutno takšno, da politično ni mogoča sestava nobene take vlade, ki bi uživala podporo večine parlamenta. To pomanjkanje politične parlamentarne večine postavlja politične stranke v izredne, doslej nepreizkušene situacije, ki terjajo izredne rešitve.

Ena takšnih nenavadnih rešitev je bilo dogovorjeno vzdržanje glavnih strank do enobavne demokratske vlade, med temi komunistične partije, ki je do vseh prejšnjih vlad vodila ostro opozicijo. Vlada in z njo KD je to blagohotno vzdržanje vzela na znanje in ga sprejela, ker v nasprotnem primeru ne bi mogla živeti in delovati.

To je KD lahko še storila, ker so komunisti tako ostali zunaj vladnega območja, a si obenem zagotovila njihovo posredno ali neposredno podporo za nekatere nujne potrebne vladne ukrepe. Po drugi strani so komunisti na to pristali, ker je vlada na ta način priznala njihovo objektivno vlogo in se je tako oddaljila možnost novih volitev, ki jih partija v tem trenutku ne želi.

Na tem ravnovesju, slonečem na vzdržanju je Andreottijeva vlada srečno prežive-la leto dni, čeprav je pred tremi meseci grozilo, da ne bo dočkala jeseni, ker so socialisti zahtevali njeno preobnovo. Komunisti so jim sprva pritrdili, a pozneje, ko so stekli razgovori, niso več vztrajali, ker pač dobro vedo, do kod morejo iti z njimi v dogovarjanju krščanski demokraciji. Tako so se med šestimi strankami ustavnega loka (KD, PSDI, PRI, PLI, PCI in PSI) spletla pogajanja o osnovnih programskih točkah, ki naj jih izvede sedanja manjšinska vlada.

VSEBINA PROGRAMSKEGA SPORAZUMA

Omenjene stranke ustavnega loka so se bolj ali manj zedinile glede rešitve sledečih konkretnih problemov: 1. vprašanje javnega reda: vlada je pooblašena izdati vrsto ukrepov za zagotovitev javnega reda pred valom nasilja in terorizma, ki je v zadnjih letih zajel vse državo; 2. področje ekonomske politike: ozdraviti je treba javne finance, da se tako najdejo sredstva za nove investicije in delovna mesta, kar naj

bi umirilo inflacijske težnje; 3. povečanje vloge avtonomnih dežel in krajevnih ustanov s težnjo po odpravi provinc; 4. izvedba zdravstvene reforme, reforma višjega sred. šolstva in univerzitetnih fakultet.

To so glavne točke tako imenovanega programskega sporazuma, ki ga je potrdil parlament v obliki skupne resolucije, katero je Andreottijeva vlada osvojila in se obvezala izpolniti dogovorjeni program.

Tudi ta oblika dogovarjanja glede konkretnega programa vlade je neobičajna v italijanskem političnem življenju in je brez dvoma podaljšala življenje Andreottijeve manjšinske vladi ob mešanih občutkih predstavnikov samih političnih strank, ki so pri sporazumu sodelovale.

Nobena od teh ni povsem zadovoljna, posebno manjše stranke kot republikanci, socialdemokrati, liberalci in sami socialisti so pristali na sporazum bolj zaradi tega, da se ne izolirajo in prepustijo vse glavnima sogovornikoma KD in KPI. Medtem že izražajo dvome in pomisleke, da bo lahko sedanja vlada kos vsem nalogam, ki so ji jih naložili, in si zato pridržujejo pristojo sodbo glede konkretne učinkovitosti napovedanih ukrepov.

Če zaenkrat prezremo republikance, socialdemokrate in liberalce, se trenutno čutijo najbolj vznemirjeni socialisti, ki so prvi sprožili pobudo za nov vladni okvir, a jih je nezadržna logika operativnega sporazumevanja med KD in KPI na koncu pustila ob strani ter jih postavila tako rekoč pred dejstvo sporazuma, ki ni po njihovi lastni podobi. To je pač njihova nesrečna usoda, da hočejo biti bolj radikalni od komunistov, katere hočejo pripeljati v vlado ter biti vedno v njihovi družbi. Po drugi strani pa nasprotujejo »zgodovinskemu kompromisu« med KPI in KD, čeprav jim komunisti ponujajo enakopravno partnerstvo, in odklanjajo vsakršno možnost ponovnega vstopa v vlado skupno s KD. Komunisti sicer razumejo te njihove protislovne težnje, a jih istočasno znajo spretno izrabiti v lastno korist tako, da imajo pri dogovarjanjih s KD oni odločilno besedo. Krščanski demokraci po drugi strani opravičujejo dogovarjanje s komunisti z ugotovitvijo, da so socialisti nedozvezni za kakršen koli stvaren politični dogovor.

POLITIČNA STVARNOST V ITALIJI

Takšna je dejanska slika političnega življenja v Italiji. Tudi mnogi demokraci očitajo KD, da se predaleč spušča v dogovarjanje s komunisti, kar da zna postopoma pripeljati do uresničenja »zgodovinskega kompromisa«, ki ga zasledujejo komunisti.

Toda njeni odgovorni voditelji od tajnika Zaccagninija pa do Andreottija in Mora pojasnjujejo, da so takšne oblike soočanja glede konkretnih problemov edine možne in v skladu s smernicami volivcev. KD zato odločno odklanja načrt komunistov po »vladi demokratične in ljudske enotnosti«, v kateri bi sedeli komunisti skupno s krščanskimi demokraciji. KD in KPI sta dve množični stranki, ki imata vsaka svoj pogled na svet in življenje; lahko svoja stališča glede konkretnih problemov soočata, ne moreta pa v dvoumna zaveznitva.

Iz vsega sledi, da prej ali slej bodo morali volivci odločiti, kakšen sistem življenja si želijo: pluralizem in svobodi ali kompromisno »diktaturo proletariata«.

a. t.

Razkristjanjevanje v Sloveniji

Pred štirimi leti je ljubljanski verski list »Družina« prinesel članek o verskem stanju v Sloveniji, kjer med drugim pove tudi naslednje: »Verska statistika kaže, da zadnji čas vsako leto ostane v Ljubljani nekrščenih 15 odst. novorojenih otrok, torej do 4.000 otrok vsako leto. Nič se ne bomo zmotili v oceni, če rečemo, da je v Ljubljani okrog 30.000 nekrščenih.«

Tako je bilo pred štirimi leti. Če tej številki prištejemo še čas od tedaj do danes, potem je sedaj v Ljubljani okrog 46.000 poganov, lahko pa tudi 50.000, če upoštevamo še del nekrščenih priseljencev in njih otrok. Priseljencev je v Ljubljani vsako leto za 2.500. V Ljubljani se nadalje 25 do 30 odst. novorojenec poroči samo civilno. Povrh vsega nekaj odstotkov krščenih otrok ne doživi nobene verske vzgoje, saj ne pristopijo k prvemu sv. obhajilu. Več odstotkov prvoobhajancev kasneje ne gre k birni.

Take so razmere v Ljubljani, podobne, lahko tudi slabše, v Mariboru. V celi Sloveniji pa je krščenih 85 odst. otrok, od teh jih prejme prvo sv. obhajilo 82 odst. K verouku jih prihaja 65 odst. Vsaj ena tretjina

slovenske mladine ne osvoji nič krščanskega ali vsaj ne v zadostni meri.

Med vzroki za takšno stanje je gotovo na prvem mestu zapostavljanje vernih ljudi v javnem življenju in na delovnem mestu. Versko prepričanje je glavna ovira za napredovanje v poklicu. Pod pretnjo izgube delovnega mesta pa se ne smejo udeleževati božje službe in sprejemati zakramentov šolniki, vojaško osebje, ljudje na vodilnih položajih v gospodarstvu in vseh javnih službah.

Za vzroke takšnega stanja je domnevati tudi spremembo življenjskega okolja, ki nastane z begom v mesta in s tem povezano zavračanje domače duhovne tradicije v sedanji verski oskrbi, ki hoče »prenovo« po vzoru zahodne porabniške družbe, reševaje probleme, ki jih v Sloveniji (še) ni.

★

● List »Ateizem in dialog«, ki ga izdaja Tajništvo za neverne v Vatikanu, omenja v zadnji številki, da je na Kitajskem še 500 do 600 katoliških duhovnikov (leta 1948 jih je bilo 3.000), ki pa ne smejo opravljati svoje službe. Od škofov jih živi že okoli deset.

Življenjska odločitev

Do pred nekaj let je mnogo naših družin, po sili razmer, pošiljalo svoje otroke v italijansko šolo, misleč, da jim bo to v življenju bolj koristilo, da se bodo v svojem poklicu in v družbi lažje uveljavili. Mnogi so videli v življenju naših sosedov, v primeri z domačo skromnostjo, nekaj romantičnega, če že ne eksotičnega: od pevkarkega kričanja in sanjskega vpitja do Canzonissime, čemur so večer za večerom sledili po televiziji in na tihem sanjali, kako bo lahko tudi njihov otrok, ki ga bodo ali so ga dali v tujo šolo, napravil pomembno kariero v življenju.

ZNOVA OZIVLJENA VREDNOTA

Vse to je danes minilo, med nas se je znova vrnila trda resničnost, skrb za življenjski vsakdan. Zato je tudi znanje slovenskega jezika znova postalo vrednota, ki iz dneva v dan pridobiva na svojem pomenu in to tem bolj, kolikor bolj se odpirajo gospodarski in kulturni stiki z jugoslovanskimi in drugimi vzhodnimi sosedmi, od katerih je odvisen velik del našega zamejskega gospodarstva, obmejna trgovina pa skoraj v celoti.

Vsled tega so se naši ljudje zganili, svoje otroke znova v večji meri vpisujejo v slovensko šolo. Število otrok v slovenskih šolah iz leta v leto narašča, kar je za našo skupnost izredno razveseljevo in za naš obstanek pomembno.

Izgubili so se skoraj stari predsodki in neumni občutki. Danes komaj koga še srečamo, ki verjame v »grdoto« slovenščine, češ da je, denimo, priimek »Čemažar« ali »Repovž« sliši nerodno, ljubko pa da zveni kakšen »Claricin«.

POTREBA TOPLE MATERINE BESEDE

Vendar pa tudi slovenska šola ni vse, kar slovenski otrok potrebuje za življenje. Še prej potrebuje tople, ljubeče materine besede v njenem lastnem jeziku. Le v tem jeziku mu mati lahko že v najnežnejši dobi izgovarja vse tiste ljubeče besede, ki grejejo otrokovo notranjost. So to besede, ki jih v tujem jeziku ne pozna, ker jih ni slišati v javnem življenju in na cesti. Ogovarjati otroka v tujem jeziku pomeni oropati ga najbolj intimnih doživetij, najnežnejših materinih čustev.

Posledice za otrokovo duševno rast in razvoj so resne. Otrok čuti, da so pač starši nekaj drugega, da pripadajo svetu, ki ga sam ne pozna. V njem nastane občutek negotovosti, manjvrednosti, kompleks, ki lahko traja vse življenje. Posebno še, če ga prezgodaj damo v otroški vrtec tujega jezika. Sramuje se svojih staršev, svojega sorodstva, njih govorice ipd.

V nekaterih bližnjih industrijskih krajih, kjer živi veliko slovenskih družin, a nimajo ne slovenske šole ne vrta, ne maše ne verouka in ne kulturnega društva ter prireditve, so starši v nalnem prepričanju, da trezno ravna, v govoru s svojimi otroki zanemarili tudi svoj domači materin jezik. S tem so nastali hudi problemi pri mladostnikih obeh spolov, med 16. in 20. letom, od uhanja z doma do prezgodnjih porok in toliko drugega. Vzdušje v domači hiši s prisiljeno tujo govorico je bilo skajeno, mladi so se ji začeli odtujevati.

VERSKA VZGOJA V MATERINEM JEZIKU

Poleg materine govorice in šole oblikuje doraščajočo mladino tudi verska vzgoja v materinem jeziku. Če samo z vidika kulturne in narodnostne vzgoje ni mogoče ločiti verskega od narodnostnega, ne da bi slednjega bistveno okrnili. Cerkevno

in versko še posebej izstopa v primorski preteklosti, v času, ko je naše ljudstvo pod fašizmom doživljalo najtežje trenutke in je bila njegovo zavetje — cerkev.

V zasebnem življenju, kljub temu da danes v mnogočem prevladuje vodilo: najdi se, ni mogoče bivali v sožitju z drugimi brez načel o dobroti in o poštenosti, načela, ki so v prvi vrsti verska. Toda vera je še več od samih načel, brez nje je življenje prazno.

Kadar se torej odločamo, kje in kako, v kakšnem jeziku in duhu bomo vzgajali v našo mladino, pomislimo na to, da jih ne odtujimo domačemu in tudi verskemu okolju. Včasih je težko vztrajati na poti, ki so jo mnogi drugi, če ne kar vsi, že zapustili. Toda kmalu pridejo leta, ko so vztrajanje in žrtve poplačane.

OKNO V DANAŠNJI SVET

● Sv. oče je imenoval za Buenos Aires novega pomožnega škofa, ki bo v pomoč kardinalu Aramburju. Je to 51-letni msgr. Arnaldo Canale, ki je bil doslej vodja argentinske katoliške agencije.

● Pred 30 leti je dunajski frančiškanski pater Pavliček ustanovil v zvezi z Marijinim naročilom v Fatimi, naj bi ljudje molili rožni venec, molitveno zvezo spravnega rožnega venca. Samo v Švici ima ta zveza 12.000 članov. 4.500 teh članov se je nedavno zbralo na največji švicarski Marijini božji poti v Einsiedelnu, da proslavijo to 30-letnico, pa tudi 60-letnico prikazovanj Matere božje v Fatimi.

● V ljudski republiki Kitajski obstaja »Domoljubno katoliško združenje«, v katerega so vključeni duhovniki, ki so se podredili komunistični partiji. Eden izmed njih, župnik Shirh, vodi cerkveno skupnost v Pekingu. Ob nedeljah ima sv. mašo ob 9.30, pri kateri je navzočih kakih 50 tujcev. Sv. maša je v latinskem jeziku in v tridentinskem obredu. Omenjeni župnik je dopisniku italijanske časopisne agencije Ansa dejal, da živi v skupnosti z desetimi drugimi duhovniki in da jim ne manjka sredstev za preživljanje. »Domoljubni« duhovniki ne priznavajo papeškega prvenstva, češ da je proizvod zgodovinskih okoliščin. Vatikan da je sovražna do kitajskega ljudstva. Dokaz za to je sprejem »izdajalca« Dalai Lame leta 1975 s strani Pavla

Pogreb škofa Makariosa

■ Na Cipru so pretekli ponedeljek 8. avgusta pokopali nadškofa Makariosa. Na njegovo željo bo počival v samostanu Kyko, kjer je opravil svoj noviciat in od koder je videti njegovo rojstno vas. Predsedniške volitve, na katerih bodo izvolili naslednika škofu Makariosu, bodo 10. septembra. Turška skupnost na otoku je že sporočila, da grškega kandidata ne bo sprejela kot predsednika vseh Ciprcanov, ker da že imajo svojo zvezno državo.

★

■ V petek 5. avgusta se je v Beogradu zaključil pripravljalni del konference potem ko je sovjetska delegacija (in z njo pet držav Varšavskega pakta) pristala na španski predlog dnevnega reda in poslovnika za jesensko konferenco »Beograd 2«, ki naj bi se pričela 4. oktobra, sklepni dokument pa naj bi bil sprejet do 22. decembra 1977.

VI. Vatikan še vedno priznava drugo kitajsko državo na otoku Taiwan, kar je prav tako do komunistične države Kitajske sovražno dejanje. »Domoljubni« duhovniki se posvečajo edinole bogoslužju. Svoje vere ne širijo, ker ustava prepoveduje versko propagando. Propagirati se sme edino brezboštvo. »Domoljubne« duhovnike predstavlja kapitularni vikar, ki ga ti izbirajo iz svoje srede.

● V brazilskem mestu Maromba so se sešli zastopniki škofovskega sveta za Latinsko Ameriko (CELAM), da bi se pogovorili o dušnem pastirstvu med južnoameriškimi Indijanci, o varstvu njihove kulture in tradicije ter o nasilni kolonizaciji indijanskim rodovom toliko zla.

● V Franciji so se sestre dominikanke v samostanu Fanjeux opredelile za oporečniškega nadškofa Lefebvra. Ta jih je tudi obiskal in pri njih opravil mašo v »tridentinskem« obredu. Redovno razsodišče dominikanskega reda v Franciji je sedaj odločilo, da zaradi nespoštovanja redovne pokorščine te sestre niso več ne redovnice in ne dominikanke.

● Po zadnjih podatkih je v katoliški Cerkvi 3.135 stalnih diakonov. V Afriki jih je 55, v Latinski Ameriki 389, v Severni Ameriki 1.875, v Aziji 50, v Avstraliji in Oceaniji 34, v Evropi pa 732.

Po obisku Stare gore 6. julija so se duhovniki iz Slovenije najprej ustavili na Dol. Trbižu, kjer so imeli skupno kosilo, nato pa so obiskali grob Ivana Trinka v Trčmunu, kjer je tudi bila posneta pričujoča slika

Zato je žena prišla po svojega moža in ga odvedla v domačo vas. Domačini so držali skupaj in nihče ni moža izdal. To je trajalo šest mesecev. Vsako jutro ob petih je odhajal na riževa polja, kjer je z drugimi delal do sončnega zatonja. Na delu so bili stalno pod nadzorstvom oboroženih straž. Komaj se je kdo hotel malce odpočiti, so že streljali nanj. Sem in tja so rdeči Kmeri koga ubili tudi za zabavo, a ne s strelom, to bi bilo predrago, temveč s krampom ali lopato.

V juliju 1975 je prišlo v njegovo vas na stotine deportirancev iz Phnom Penha. Bil je to stari ljudje in dosti nosečih žensk. Veliko od njih jih je umrlo zaradi izkrvavitve med porodom. Tudi kolera je morila dan za dnevom. Ni bilo ne zdravnikov ne zdravil. Neki bivši učitelj je ob vsem tem zblaznel. Najprej je ubil ženo in otroke, nato se je še sam obesil.

18. januarja 1976 je neki prijatelj Pok Jana obvestil, da začnajo rdeči Kmeri sumiti, da je bil častnik redne vojske in da je lahko aretiran vsak hip. Pok Jan se je zavedal, da je to zanj smrt. Zamenjal je uro za 20 kg riža in pobegnil z dvema

bratoma. Tajska meja je bila daleč, 200 km od njegove vasi. Dvanajst noči so hodili in zvezde so jim služile za orientacijo. Trinajsti dan so bili na varnem.

Toda misel na družino ni dala miru. Oboroženi z ameriško puško M-16, z nekaj streliva, ročnimi bombami in kompasom, se je znova odpravil na pot. Srečno je prišel do svojega kraja. Skrit v travi in med listi banan je od daleč gledal na svojo hišo. Več dni je poteklo, da je njegova hči, ki je šla v gozd nabirat sadeže, šla mimo njegovega skrivališča. Dal ji je znak, naj molči. Razumela je vse in obvestila svojo mater. Ta je ponoči prišla k možu in nato sta se skupno dogovorila za beg. S seboj sta vzela poleg družinskih članov še 15-letnega nečaka. Začel se je nov križev pot trinajstih dni. Med potjo so srečali najprej osamljenega Kmera, ki so ga v streljanju prehiteli in onemogočili; kasneje so se soočili z vojaško patruljo Kmerov, ki je streljala nanje, a se nato umaknila; tik ob tajski meji pa so se znašli obkroženi od rdečih milicnikov. Treba se je bilo prebiti. Počile so bombe, toda orožje, ki jih je dejansko rešilo, je bila temna noč...

tržaške novice

Šesta »Mladika«

Uvodoma prinaša poročilo o proslavi stoletnice skladatelja Vinka Vodopivca v Doberdobi. S proslave je objavljenih tudi več lepih fotografij. Objavljen je nadalje govor, ki ga je pisatelj prof. Vinko Beličič imel ob odkritju spominskega kipa prof. Jožetu Peterlinu. Kip je izdelal France Gorše in ga tudi sam odkril.

Med ostalimi prispevki izstopa Alojza Rebule poetično razmišljanje »Nad Miramarom« in pogovor z Borisom Pahorjem na Judovcu: »Na manjšinskem srečanju v Gorici«, pravi B. P., »sva z Rebulo spoznala nekdanjega visokošolskega profesorja in književnika, ki se je pod italijansko kulturno nadgradbo začel zavedati svojih slovenskih prvin. Tako sem si zagotovil za svojo revijo (»Zaliv«) prispevek, kakršnih nimamo dosti...«

Daljši prispevek je v tej številki tudi pogovor s Petrom Cvelbarjem, ki vodi na radiu Trst A priljubljeno mladinsko oddajo. Martin Jevnikar nam tokrat predstavi slovenski dnevnik v ZDA, oz. v Clevelandu »Ameriška domovina«. Odlični so jezikovni paberki, kjer izvemo, da ima npr. jezik z očetja Fidži ednino, dvojino, trojino in množino.

Če bi Darwin vedel — stoji v enem od zapisov — nekaj več o hudourniku! Hudournik je umotvor aerodinamike, da zmore pot, tisoče kilometrov daleč v južno Afriko.

»NAŠI PRAZNIKI«

Pod pokroviteljstvom Slovenske skupnosti so v avgustu in septembru napovedani sledeči »NAŠI PRAZNIKI«:

- 28. avgusta na Opčinah
- 3. in 4. septembra v Dolini
- 11. septembra na Proseku

Ze danes opozarjamo na te naše pristno slovenske družabne prireditve in vabimo naše ljudi, da se jih udeležijo.

ko. Da odraste in je zmožen te poti, zadoštujejo trije meseci. Toda če bi se razvijal milijone let, kot uči evolucionizem, bi v tem času milijonkrat poginil, saj zima pride vsako leto najmanj enkrat. (Zato razvoj življenja ni golo naključje, kot pravi materializem in evolucionizem, ampak silen načrt, za katerim zasluimo Večnost in Neskončnost.)

O majniški deklaraciji in Primorski nam poroča Maks Sah, Ivo Jevnikar o rezijansčini in Badouinu de Courtenay. Ob koncu pa se oglasi še duhoviti Čuk na obelisku.

Iz Beneške Slovenije

»Novi Matajur« pojasnjuje

Spoštovani gospod urednik!
Do sedaj je Katoliški glas večkrat napadel Novi Matajur. Mi nismo odgovarjali, ker smatramo, da sta polemika in kreganje med Slovenci škodljiva posebno za nas, ki snujemo ves naš boj za priznanje naših narodnih pravic na enotnosti, ne glede na politične nazore društev, skupin in posameznikov.

Če sledite pisanju Novega Matajura, ste brez dvoma ugotovili, da je odprti vsem ljudem dobre volje, vsem prispevkom, ki pozitivno obravnavajo našo slovensko pro-

* * *

Naj s to zgodbo zaključimo ta žalostni podlistek. Žalosten zato, ker govori o največji prevari, ki je zadela dve dobri, poštini in delavni ljudstvi; žalosten zato, ker svobodni svet k vsem tem grozodejstvom molči; žalosten pa zlasti zato, ker razkriva, kam zaide človek, ki se preda nestrpnim idejam razrednega boja in sovražstva do vseh drugače mislečih.

KONEC

Slovenski dan v Torontu

Imeli so ga zadnji dan v juliju in to že 18. leto. Letos je bil posvečen spominu zasluznega pisatelja Karla Mauserja, ki je umrl v začetku letošnjega leta. Dneve prireja Društvo Slovencev Baraga.

V Torontu imajo tudi slovensko gledališče. V njem nastopajo mladi igralci, ki so skoraj vsi že v Kanadi rojeni. Nedolgo tega so uprizorili Gogoljevo veseligojo »Ženitev«.

V Thunder Bayu (Ontario) so se mladi Slovenci v začetku letošnjega leta organizirali v Slovenski mladinski klub. Organizirali

blematiko, da graja samo tiste, ki omejujejo in tajijo naše pravice.

Člani našega uredniškega odbora in sodelavci so različnih političnih prepričanj, od katoličanov do komunistov in vsak piše, kar misli. Nikakor ne cenzuriramo prispevkov.

Zato nas je zabol el članek, ki ste ga priobčili na 3. strani Vašega lista v četrtek 28. julija t.l. pod naslovom »Raznarodovalna politika PCI in ANPI«.

Zabol el nas je, kot urednike Novega Matajura in predstavnike ANPI-ja tisti del članka, ki trdi: »Kristus je o farizejih rekel, da so Mojzesovo stolico zasedli pismouki in farizeji. Vse torej, storite in ubogajte, po njihovih delih pa se ne ravnaite; govorijo namreč, pa ne delajo« (Mt. 23).

»Te Jezusove besede veljajo danes glede narodne politike italijanske komunistične partije in ANPI (Associazione nazionale partigiani d'Italia) do Slovencev v Italiji. V besedah so to največji zagovorniki pravice slovenske narodne skupnosti, kjerkoli ta živi, na Tržaškem, Goriškem, v videmski pokrajini. Tu še prav posebno, kakor vidi, kdorkoli bere Novi Matajur...«

Nadalje očitata v članku, da uvajata ti dve organizaciji dvojezičnost po slovenskih vaseh.

Edini uradni slovenski napisi v Beneški Sloveniji, poleg italijanskega, obstajajo na spomenikih padlih partizanov in to je za sluga ANPI. Edino v Sv. Lenartu ji tega ni uspelo in za ta neuspeh nosijo odgovornost oblasti »Kristianskega nauka«.

Radi bi bili, da bi razumeli, da so razmere pri nas različne od goriške in tržaške pokrajine. Pri nas PCI, ANPI in kulturna društva ne raznarodujejo prebivalstva z dvojezičnimi napisi in plakati. Nasprotno!

Po več ko sto letih raznarodovalne politike se sedaj prvič pojavljajo pri nas na plakatih slovenski in dvojezični napisi in to je za nas zelo važno, medtem ko že zaman pričakujemo dvojezični napis na plakatih Krščanske demokracije.

Hvalač bi Vam bili, če bi objavili tele naše vrstice v pojasnilo Vašim spoštovanim bralcem. Z odličnim spoštovanjem.

Odgovorni urednik Novega Matajura
Izidor Predan

Spoštovani g. Izidor Predan!

Vi ste preveč pametni, da bi ne razumeli, kako omenjeni članek ni imel pred oči Slovenske Benečije in kako ni res, da bi napadel Novi Matajur. Pač pa je res, da je hotel opozoriti na raznarodovalno dejavnost PCI in ANPI po slovenskih vaseh na Tržaškem in Goriškem.

Latinski izrek pravi: »Sapientia pauca.« Pameten človek kmalu razume. Zato res ni bilo potrebno, da se je oglašil ravno Novi Matajur. Opozarjati na neko politiko, ki se nam zdi škodljiva z narodnega vidika, pa ni nikak »napad« na kogar koli, temveč dolžnost poštenega slovenskega časnika.

K. H.

★

■ V Turinu sta dva mlada terorista (eden celo čiljskega porekla) izgubila življenje, ko sta pripravljala bombni atentat. Peklenski stroj, ki sta ga nosila s seboj v torbi, je nenadoma eksplodiral, oba razmesaril, uničil en avtomobil ter razbil okenske šipe na vseh bližnjih poslopijih.

rali bodo slovenske prireditve, katerih prva je bila za Materinski dan, ko so se zahvalili materam, da so jih naučile slovenskega jezika, molitve in jih vodile v cerkev. Na materinskem dnevu so vrteli tudi film »Cvetje v jeseni«, ki so ga ljudje nadvse lepo sprejeli.

● V danski prestolnici Kopenhagen je bil posvečen v duhovnika rezervni stotnik danske vojske Hans Ensmark. Katoličan je postal z dvajsetimi leti. Nato je šel k vojaku z namenom, da postane častnik. Kot vojak se je večkrat udeležil mednarodnega vojaškega romanja v Lurd. Božja milost ga je nato pripeljala v duhovništvo. Bogoslovje je doštudiral v ZR Nemčiji. Te dni je prevzel vodstvo katoliške župnije na Danskem, ki obsega 40 kv. km in ima 1.200 vernikov.

● Na severnem delu otoka Ciper je pred turško invazijo živelo 20.000 kristjanov. Sedaj jih je le še 2.800 in še to niso Grki, ampak katoličani maronitskega obreda (kot v Libanonu). Pravoslavni so se skoro vsi izselili. Ostale so le prazne cerkve in samostani.

Vietnam in Kambodža v mraku nove diktature

(10)

Pok Jan ima sedaj 30 let. Njegov pogled je boječ in se čisto izgublja v neki daljavi. Bil je na postojanki Siem Reap, blizu prestolnice Phnom Penh. Šest dni po padcu prestolnice se je udala ta postojanka. Bilo je to 22. aprila 1975. Rdeči Kmeri so takoj po predaji vso preostalo posadko naložili na osem tovornjakov, ki so se kmalu ustavili ob globokih jarkih pri cesti. Zaregljale so strojnice... Pok Jan se je zvil v klobčič. Vrgli so ga z drugimi v jarek, misleč da je mrtev. Skril se je v riževem polju. Po dveh nočeh hoje je prišel do neke budiščine pagode. Bonci so ga usmiljeno sprejeli, mu obrili glavo in mu nadeli bončevsko obleko. Še več! Poizvedeli so o ženi in jo o vsem obvestili.

Po enem mesecu so prišli na vrstotudi bonci. Začela se je vsakdanja zasiljevanja.

Vesti iz Pevme

Praznik petja in vina. V okviru štiridnevne praznika, ki so ga že četrto leto organizirali domačini iz Pevme, Oslavja in Štmarja, je v nedeljo 31. julija nastopil tudi Slovenski oktet iz Ljubljane. Organizatorji že od prvega praznika, ki je bil leta 1974, skrbijo, da je nedeljski popoldanski program posvečen slovenski zborovski pesmi. V preteklih letih so nastopili zbori iz domačega kraja in iz goriške okolice. Sedaj pa je za koncert bil na programu nastop Slovenskega okteta, ki je privabil domačine in ljubitelje pesmi z Goriškega, Tržaškega in Goriških Brd.

Kljub negotovemu vremenu je bilo na prazniku izredno veliko poslušalcev, ki so z zanimanjem in navdušenjem sledili bogatemu sporedu. Slovenski oktet je izvajal slovenske ljudske in umetne pesmi, katerim so sledile še nekatere v tujih jezikih. Spored je odlično povezoval častnikar ljubljanskega »Dela« Bogdan Pogačnik. Občinstvo je nagradilo elegantno in izvršno izvajanje oktetovcev z mogočnim ploskanjem; rahel dež je ob koncu pokvaril prijetno razpoloženje.

V večernih urah je zaradi tega tudi odpadel nastop ansambla Igo Radovič iz Nabržine, ki pa je prišel na svoj račun v ponedeljek zvečer, ko se je na prireditvenem prostoru zbralo lepo število prijateljev in ljubiteljev tega praznika. Nabržinski ansambel je z izvajanjem domačih in modernih pesmi veselo presenetil in zadovoljil mlajše in starejše.

Odličen je bil tudi nastop ansambla »Feniksi« iz Ilirske Bistrice, ki so igrali za ples v soboto zvečer. Izvajali so vrsto slovenskih, dalmatinskih in modernih pesmi, ki so navdušile številno občinstvo.

Vreme je precej motilo potek letošnjega praznika; organizatorji pa so lahko vseeno zadovoljni, saj so bili programi v celoti izpeljani in tudi prijatelji tega praznika so odhajali zadovoljni.

Umrla je Angela Boškin. Pred dnevi je na našem pokopališču našla svoj zadnji dom znana in priljubljena Angela Boškin, ki se je rodila v Pevmi pred 92 leti. Njen oče je bil kovač, družina je bilo številna, zato se je Angela že zgodaj napotila v svet za kruhom. Šla je najprej na Dunaj, kjer je bratu pomagala v trgovini. A to delo je ni zadovoljilo, želela si je višje izobrazbe in se odločila za poklic medicinske sestre. Njeno nadaljnje življenje je bilo trdo in razgibano. Postala je asistentka pri dr. Wertheimu, nato se je zaposlila v vojaški bolnišnici pri mednarodnem Rdečem križu. Ob koncu prve svetovne vojne se je z

velikimi izkušnjami in bogatim znanjem vrnila v domovino. Na Jesenicah je bila na njeno pobudo ustanovljena posvetovalnica za matere in dojenčke, ki je bila prva te vrste v Sloveniji. V naslednjih letih je službovala v raznih krajih Slovenije; v Trbovljah je postala predsednica Društva zaščitnih sester. V pokoj je stopila leta 1944 in se vrnila k sestri Valeriji, ki je bila učiteljica na osnovni šoli v Pevmi. Vendar se njeno delo še ni končalo. V domači vasi se je udeleževala na kulturnem in prosvetnem polju in pomagala vaščanom s svojo izobrazbo in vztrajnim delom. Domačini so spoznali njene vrline in jo globoko cenili zaradi njene požrtvovalnosti in poštenosti.

Števerjan

Občinska seja. V soboto 30. julija je števerjanski občinski svet imel redno sejo. Glavna zadeva je bila odmera davka ILOR, ki je neke vrste družinski davek na dohodke in ki ga določajo občine. Višina davka sme biti od 6 do 8,5 %. Svet je po daljši razpravi soglasno sprejel sklep, da se v Števerjanu določi mera davka ILOR v višini 7 %, kajti upošteval je dejstvo, da Števerjan ni bogata občina. Od tega davka bodo oproščeni vsi delavci in uslužbenci ter večina kmetovalcev. Zato se ljudem ni treba plašiti zaradi novega davka.

Problem je usad »Pod tejo«, zaradi katerega je že dalj časa zaprta pot od Bukovja do vrh Števerjana. Neko podjetje iz Vidma je začelo s poskusnim vrtnanjem, da ugotovi, kako globoko so trdna tla. Našlo jih je šele v globini 9 m pod sedanjo cestno traso. To bo zelo otežilo ureditev ceste na tem mestu.

Povejmo še, da smo dobili novega občinskega tajnika. K nam je prišel dr. Jožko Prinčič, do sedaj tajnik v Sovodnjah, njegovo mesto je pa zasedel g. Tinta s Tržaškega.

Dve družini, in sicer Emil Terpin iz Ščednega in Rafael Medvešček iz Jazbin bosta dobili vsaka svojo montažno hišico, eden, ker mu je hišo uničil plaz, drugemu pa potres. Do uspešne rešitve je prišlo po sredsredovanju občinske uprave.

■ Predsednik vlade Andreotti je sprejel predsednika deželnega odbora Furlanije-Juljske krajine Comellija, ki mu je orisal probleme v zvezi z obnovo po potresu porušeni krajev. Andreotti je zagotovil, da bo vlada stalno spremljala zadevo obnove Furlanije, saj gre za obvezo vsedravnega značaja.

SLOVENSKO AKADEMSKO DRUŠTVO SKAD GORICA

vabi na

VII. POČITNIŠKO-ŠTUDIJSKE DNEVE V ŽABNICAH od 13. do 15. avgusta 1977

Tema: *Gledališče, dramatika in slovenska zamejska stvarnost.*
Snidenje na goriški železniški postaji v soboto 13. avgusta ob 6.30; odhod vlaka ob 6.53. V ponedeljek 15. avgusta bo izlet na Koroško.

Srebrna maša v Doberdobu

Zal Slovenci v zamejstvu že nekaj časa nimamo novih maš. Zadovoljiti se moramo z zlatimi in srebrnimi, ki so sicer vedno izraz hvalečnosti do dušnih pastirjev, ki delujejo med nami, a nas obenem neizprosno opozarjajo, da se naši duhovniki starajo, okrog njih pa nastaja grozeča praznina.

Pred 25 leti je bil posvečen za duhovnika v ljubljanski stolnici tudi Anton Lazar, doma iz Idrije. Prav iz ljubezni do Slovencev v Italiji, ki nimajo duhovniškega naraščanja, je leta 1972 prišel v naše kraje in postal župnik v Doberdobu. V petih letih svojega delovanja je globoko zaoral v župnijske brazde in se tesno povezal s svojimi verniki, ki cenijo njegovo duhovniško vneto in pastoralno modrost.

To je prišlo do izraza tudi na srebrni maši, ki jo je g. Lazar opravil v nedeljo 7. avgusta, ko župnija vsako leto slavi tudi praznik Marije Snežne. Jubilejne sv. maše se je udeležilo devet sobratov, od katerih so štirje bili z onstran meje. Pridigal je g. Jožko Benedetič, novi solkanski župnik. Na koroški cerkveni zbor pod vodstvom K. Lavrenčiča z vsem zanosom dal poudarek celotnemu slavu. Namesto

običajne »Srebrnomašnik bodi« pozdravljen je ob začetku maše zadonela priložnostna, ki jo je na besedilo Ljubke Sorli zložil pok. Mirko Filej. Uvodne misli kakor zaključne besede je povedala Francka Ferletič. Bile so izraz zahvale, poziv vernikom, naj sodelujejo s svojimi dušnimi pastirji in slavo službi, ki ima v Kristusu svoj izvor, učinkovitost in dovršitev.

Mrak je že ovijal doberdobsko planoto, ko se je končala slovesnost v cerkvi. Toda že prvi kristjani so poznali po sv. daritvi agape, srečanje ob mizi. Bilo je naravno, da je prišlo do tega srečanja tudi po srebrni maši g. Lazarja. V župnijskem domu je bil na voljo narezek vsem, ki so hoteli priti. Prijetna družabnost se je nadaljevala ob navzočnosti g. jubilara. Prav je, da bi se vseh vseh v vedno zavedali: dušni pastir ni last te ali one politične ali socialne grupacije, temveč je last vsega občestva, vernega in nevernega. Vsi ga potrebujejo, vsi so njegovi, za vse opravi daritve in molitve. Zato bi morali biti duhovniški jubileji vedno nekaj, kar družbi, pa čeprav nas vsakdanje življenje včasih razdvaja in odtuja. - jk

17. avgusta odide na romanje v Fatimo skupina 46 naših rojakov s Tržaškega in Goriškega. »Katoliški glas« je organiziral to romanje, da smo tako ob 60-letnici fatimskih prikazovanj tudi zamejski Slovenci vsaj skromno zastopani. Naši romarji bodo poleg Fatime obiskali razne znamenite kraje na Portugalskem in v Spaniji, predvsem Lizbono in Madrid. Domov se vrnejo v torek 23. avgusta na noč.

Naše romarje prosimo, naj za vse nas in ves naš narod molijo pred Marijo v Fatimi; naj v duhu spokornosti prenašajo nevšečnosti potovanja in večdnevnega skupnega življenja. Vsem želimo v Fatimi pravo notranje doživetje, ki naj obrodi svoj sad zanje in premnoge rojake. Želimo jim iz srca srečno potovanje in veselo vrnitev.

Uredništvo Katoliškega glasa

Bralci pišejo

Nezdravi pojavi v Cerkvi

V štev. 29 je Katoliški glas prinesel dva članka, ki odkrivata za versko življenje nič kaj razveseljivo dejstvo. Prvi članek govori o binokotnikih, ki ne čutijo potrebe, da bi se zbirali in molili, kjer jih Jezus pričakuje kot Bog in človek v zakramentu sv. R. Telesa. Drugi članek govori o novem načinu obhajanja, ki obstoji v tem, da se da obhajanje sv. hostije v roko in si jo obhajalec potem sam nese na jezik.

Oba primera očitno kažejo na majhno spoštovanje do Jezusa v sv. Evharistiji, če ne morda naravnost na nevero. Obhajanje na roko ni samo po sebi nič slabega, vendar pa nudi priložnost, da brezvestni ali lahkomišelniki ljudje sv. hostijo oskrunijo. Še lažje je to, kjer je že v navadi, da nesejo verniki v roki sv. hostijo na svoj prostor v klopi in jo šele tam zaužijejo. In tako ni nič čudnega, če se zgodi, kar se je že v resnici tudi zgodilo, da je sv. hostija namesto v usta šla v žep in kje je v tem primeru nazadnje končala, si lahko predstavljamo.

Ni dvoma, da je žive vere vedno manj. Toda z novotarijami kakor je obhajanje na roko ni upati, da se bo položaj izboljšal, ker sta pri veri beseda in zgled neločljiva dejavnika. Z vero pa je treba začeti že pri otrocih. Da otroci spoznajo, da je sv. Evharistija nekaj izrednega in vsega spoštovanja vredna, zadostuje, da vidijo očeta ali mater ali sploh odraslega človeka s pnižno vero sprejeti sv. obhajilo, in kar ni mogel povedati sam zgled, dopolni potem prepričljiva beseda. Zal se je temu nenadomestljivemu pripomočku Cerkev marsikje odpovedala. Znamenje, da veje danes v svetu duh, ki ne more prihajati od dobrega.

J. S., Gorica

KRATKE NOVICE

Dobrla ves na Koroškem

Protestni tabor, Zveza slovenske mladine in Koroška dijaška zveza sta prejšnji teden organizirali v Dobrli vesi na Koroškem protestni tabor in sicer pred županstvom. Na taboru so imeli vsak dan kulturne prireditve, seznanjali so prebivalstvo tega trga z vprašanjem slovenske koroške skupnosti in novo zakonodajo, ki med drugim izloča iz dvojezičnih krajev tudi samo Dobrolo ves.

Na taboru so sodelovali tudi zastopniki solidarnostnega odbora za pravice koroških Slovencev, ki ima svoje izpostave v Celovcu, Salzburgu in na Dunaju. Dunajski solidarnostni odbor bo dan pred procesom proti Selanomu, tj. 18. avgusta na Dunaju, organiziral protestno zborovanje.

Med prireditvami so predvajali tudi film »Vrnitev«, ki prikazuje usodo slovenskih Korošcev med vojno.

Ekumenski mladinski tabor v Železni Kapli

Ekumensko mladinsko gibanje v mestu Grenoble (Francija) prireja po zahodni Evropi v počitnicah mladinske taborje za medsebojno spoznavanje evropske mladine različnih krščanskih izpovedi. Cilj je študij kakega problema in šest ur dela na dan.

Takšen tabor je bil letos za mesec julij prvič razpisan za Koroško in sicer na Rebrci pri Železni Kapli. Prireditelji tabora so bili evangeličanska in katoliška delavska mladina iz Celovca, Koroška dijaška zveza (slovenska) in Koroška mladina. Udeleženci so bivali v župnišču in pri slovenskih kmetih. Prišli so iz Švedske, Finske, Nizozemske, Danske, Irske, Škotske, Belgije, ZDA in Avstrije. Taborni jeziki so bili slovensčina, nemščina in angleščina. Za njih dobro počutje so poskrbeli domači farani.

DAROVI

Za sklad Katoliškega glasa: Mahne-Manetti Karlo 5 USA dolarjev.

Za tiskovni sklad SSK (Trst): Magda Sedmak, Krmenka, 17.000; Ana Čurman, Zabrežec, namesto cvetja na grob Antonije Parovel 10.000; Danica Sedmak, Boršt, 5.000; ista tudi za Slov. dobrodelno društvo 5.000 lir.

Za cerkev v Boljuncu: ob desetletnici smrti Mihaela Maverja, dolgoletnega cerkovnika v Boljuncu daruje hči Lojza Strajn 5.000; N. N. iz Boljunca 10.000 lir.

Za Mladinski dom v Boljuncu: Stefi Bratina ob birmi vnuka Aleša Stefančič 10.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: družina Hrovatin namesto cvetja na grob Marije Sosič 5.000; žena in otroci ob prvi obletnici smrti Avgusta Pahor 10.000; Francka Vremec za zastavo sv. Jerneja 6.000; Aldo Štor ob krstu hčerke Luise 10.000 in hčerka v spomin mame Marije Sosič v isti namen 20.000; razni 17.000 lir.

Za cerkev na Ferlugah: Ivanka Ferluga 2.500 lir.

Za svetišče na Sv. gori: M. P. 500 Ndin.

Za misijonarja I. Stanta: N. N., Trst, 10.000 lir.

Za lačne po svetu: N. N., Rupa, 5.000 lir. Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

9. avgusta je nenadno preminil naš ljubi mož, oče, brat in tast

VLADIMIR PREGARC

Pogreb dragega pokojnika je bil v četrtek 11. avgusta v Ricmanjih. Zalostno vest sporočajo žena Valerija, sinova Aleksij in Viljem z družinama, sestre ter ostalo sorodstvo.

Ricmanje - Boršt - Boljunc - Piran, 9. avgusta 1977

Casnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19; kratka poročila ob 11., 14; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. sv. maša.

Casnikarski programi od ponedeljka do sobote: Poročila ob 7., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Spored od 14. do 20. avgusta 1977

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Vedri zvoki. 10.30 Orkester. 11.05 Mladinski oder: »Legenda o velikanih«. 11.35 Nabožna glasba. 13.00 Na morje, v hribe ali pa doma. 13.15 Slov. ljudske pesmi. 14.05 Operetna in lahka glasba. 15.00 Nedeljsko popoldne.

Ponedeljek: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Koncert. 11.05 Mladinski oder: »Volk iz pravljice«. 14.10 Mladina. 14.20 Glasba na našem valu. 17.00 »Božja planina«. 18.35 Slovenski zbori.

Torek: 8.05 Tjavidan. 9.30 Nekoč je bilo. 9.40 Koncert. 14.10 Mladina. 14.20 Glasba na našem valu. 16.30 Za najmlajše. 17.05 Slov. glasbeni mojstri: Anton Lajovic. 18.05 Klasiki moderne demokracije. 18.15 Zbohorska glasba.

Sreda: 8.05 Tjavidan. 9.30 Liki iz naše preteklosti. 9.40 Koncert. 14.10 Mladina. 14.20 Glasba na našem valu. 16.30 Za najmlajše. 17.05 Deželni solisti. 18.05 »Edini«, drama.

Četrtek: 8.05 Tjavidan. 9.30 Nekoč je bilo. 9.40 Koncert. 14.10 Mladina. 14.20 Glasba na našem valu. 16.30 Za najmlajše. 17.05 Klavirski koncert. 18.05 Obrazi slovenskega poveljnega pripovedništva. 18.15 Primorska poje 76.

Petek: 8.05 Tjavidan. 9.30 Potresi v zgodovini naše dežele. 9.40 Koncert. 14.10 Mladina. 14.20 Glasba na našem valu. 16.30 Za najmlajše. 17.05 Deželni skladatelji. 18.05 Grad v Gradiški. 18.20 Domači zvoki.

Sobota: 8.05 Tjavidan. 9.30 Nekoč je bilo. 9.40 Koncert. 14.10 Tekmujte s Petroim! 15.35 Poslušajmo spet. 17.05 Iz Beethovnovih del. 18.05 »Vila ob jezeru«, dramatičan roman. 18.45 Vera in naš čas.

OBVESTILA

Goriškim romarjem v Fatimo. Opozarjamo goriške romarje, da je avtobus, ki vozi izpred agencije Appiani (Corso Italia) na letališče v Ronkah zelo majhen (za 10 oseb) in da bi zato lahko v zadnjem trenutku prišlo do nepredvidenih težav. Vsem, ki imajo možnost iti na letališče samostojno, to zelo priporočamo.

Praznovanje sv. Roka v Nabržini ob 650-letnici njegove smrti. V nedeljo 21. avgusta bo ob 10. uri koncelebrirana maša in procesija po vasi. Zvečer ob 19. uri v cerkvi koncert Marijinih pesmi operne pevke Vilme Bukovčeve in zbora iz Mirna. Za zaključek na vrtu bogat srečolov za potrebe cerkve in drugo.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 100 lir, osmrtnice 150 lir, k temu dodati 14 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Toplo se zahvaljujemo vsem, ki so z nami sočustvovali ob smrti predragga brata

Franca Škorjanc

Posebna zahvala g. župniku A. Prinčiču, organistu Hermanu Srebrničju, pevcem zbora »Briški grič«, darovalcem cvetja in vsem, ki so se udeležili pogreba.

Bratje, sestre in nečaki

Števerjan - Nova Gorica, 8. avgusta 1977